

ninger, der fremkom i Fjor, hvori jeg mener hyldestgjørende at have paavist, at der til Dels laa en Misforstaaelse til Grund for en saadan Udsættelse. Selvfølgelig samstemmer jeg med Mindretallet i, at naar den omhandlede Paragraf i Instruksen for Statsrevisorerne gør det til Pligt for disse at vente 8 Uger paa et Svar fra Ministeriernes Side, ligger deri jo en Forudsætning, som maa antages ogsaa at blive hyldestgjort, idet Ministerierne ikke lade sig det være magtpaaliggende at svare inden det Tidspunkt, men mig bekendt er der heller ikke noget i Statsrevisiørens Betænkning — taget for en hel Række af Aar — som viser, at de forskellige Ministerier ikke skulle følge denne Regel. Tværtimod, de mange Spørgsmaal og Svar, som Statsrevisiørens Betænkning indeholder, vise, at der synes i saa Henseende at herske et særdeles godt Forhold mellem Statsrevisorerne og Regeringen. Men noget andet er det jo, at det, som jeg paaviste i Fjor, ikke altid er muligt for en Autoritet at give et Svar inden denne Frist. Her i det foreliggende Tilfælde er der forlangt nogle Oplysninger af vedkommende Ministerium, de ere blevne givne, og det har atter givet Anledning til, at der er forlangt yderligere Oplysninger, som ventelig, efter Forholdenes Bestaand, have maattet hentes hos Gesandterne i Udlandet. I øvrigt vil vel den højtærede Udenrigsminister, som er til Stede, give de fornødne Oplysninger i saa Henseende.

Der er saa endelig gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til Latinstolen i Aalborg, sandsynligvis for sidste Gang, og ligeledes med Hensyn til Amtsstolen i Staby; men det skal jeg ikke sige noget om. Vi have adskillige Gange været inde paa disse gamle Skader, og jeg skal med Hensyn til dem ganske henholde mig til, hvad der tidligere er anført. — Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at henstille til det høje Ting at følge Udvalgets Flertal med Hensyn til dets Forslag til en Rigsdagsbeslutning.

Th. Nielsen: Den ærede Ordfører indledede sit Foredrag med, at denne Sag ikke havde megen, eller maaste slet ingen, aktuel Interesse, og Diskussionen om den altsaa heller ikke. Disse Bemærkninger vise, forekommer det mig, til fulde, hvor langt vi ere komne bort fra Grundloven; thi det har sikkert aldrig været Grundlovens Mening, hvad for Resten ogsaa den ærede Ordfører selv indrømmede, at Forhandlingerne og Beslutningerne om Statsregnskabet skulde have Aktualitet. Naar man ser paa § 50 i Grundloven, fremgaar deraf, hvilken Bøgt Grund-

loven i det hele har tillagt baade Revisionen af Statsregnskabet og Røttingen deraf. Jeg skal for øvrigt ikke komme vidtløftig ind paa det konstitutionelle Spørgsmaal. Den foreløbige Finanslov er jo af 1ste April 1890, og det afslagne Statsregnskab slutter sig til denne. Naar man har haft Lejlighed til dels endogaa at høre og dels at gennemlæse de mange Bemærkninger om § 25, der ere komne fra de oprindelige Givere af Grundloven, kan vel ingen være i Tvivl om, at det har ikke været Meningen, at Grundlovens § 25 skulde kunne benyttes paa den Maade, som den høje Regering benytter den paa. Allerede den historiske Opriindelse til den nævnte Paragraf viser jo tydelig, at det aldrig har været Meningen. Naar man fremdeles ved, hvorledes den finansielle Lovgivning har været ført i de mange Aar før 1885, og kender de mange Forhandlinger, der ere førte om disse Sager, er der for mig i det mindste ikke Spor af Tvivl om, at det er stridende mod Grundloven, at den høje Regering i Henseende til den Sag, vi her befatte os med, nemlig Finansloven, anvender Grundlovens § 25. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa at dokumentere det, men jeg skal kun henbije til de mange Udtalelser, der ere fremkomne derom, og ogsaa til de Fremstillinger deraf, der ere givne af mig i de tidligere Betænkninger. Altsaa konstitutionelt set kan jeg ikke andet end tilraade Tinget at nægte Godkendelse af Statsregnskabet. Den foreløbige Lov af 1ste April 1890 er jo desuden, om jeg saa maa sige, særlig uregelmæssig, thi dette Ting har ikke en Gang haft Lejlighed til at gennemgaa Forslaget til Finanslov for 1890—91, har ikke haft Lejlighed til at give det de grundlovsmaessige 3 Behandlinger. Om Fællesudvalg og eneste Behandling har der jo slet ikke været Tale. Der har ikke en Gang været Lejlighed til at give det 2 Behandlinger, altsaa til at stemme om de enkelte Punkter, thi den Behandling, der foregik her den 31te Marts — der staaer fejlagtig i Revisionens Betænkning, at det var den 1ste April, men det var i Mødet mellem 31te Marts og 1ste April — da Tinget vedtog en Beslutning om at ville tiltræde Regeringens Forslag i dets Helhed med de Ændringer til samme, der i Folketinget vare fillede af Regeringen, er jo ikke en saadan Behandlingsmaade som den, der omhandles i Grundlovens § 52, hvorefter der skal foregaa 3 Behandlinger; den kan jo umulig ækvivalere disse 3 Behandlinger. Altsaa den foreløbige Finanslov af 1890 er, om jeg saa maa sige, særlig uregelmæssig, idet dette Ting ikke en Gang har